

nost v Z. neprovozuje, nss zřetel míti nemohl, ježto tvrzení takové st-l v řízení správním neuplatnil (§ 6 zák. o ss).

St-l však již ve svém odvolání vytkl, že ani v okolí Z. není zubního odborníka. I tato okolnost, je-li ve shodě se skutečností, mohla by ovšem za určitých předpokladů býti závažnou pro posuzování místní potřeby v Z., zejména kdyby se zjistilo, že obyvatelstvo okolí Z. ať již v důsledku místních poměrů nebo ze zvyku obrací se, potřebuje-li výkonů náležejících do oboru zubotechnického, do Z.

Ani ze spisů správních, ani ze znění nař. rozhodnutí není však patrné, že úřady okolnost tuto zjišťovaly, žal. úřad pak ve svém rozhodnutí se oním tvrzením st-lovým vůbec nezabýval. V tom shledal nss podstatnou vadu řízení a zrušil nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 3163.

Pozemková reforma. — Policejní právo trestní:
* Uznal-li úřad oba nerozvedené manžele jako spoluvlastníky zabraného majetku vinnými přestupkem nešetření soupisové povinnosti, neodporuje výrok jeho zákona.

(Nález ze dne 24. ledna 1924 č. 22.666/23).

V ě c: Dr. Vojtěch a Etelka T. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti županu býv. Novohradské župy stran trestního nálezu pro promeškání soupisové povinnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K návrhu stpú-u v Praze z 20. května 1921 zavedl hlavní služný okresu lučeneckého jako policejní trestní soudce proti st-lům jako majitelům pozemkového majetku ve výměře přes 1200 kat. j. trestní řízení pro přestupek § 9 nař. č. 61/20 spáchaný nesplněním soupisové povinnosti a zprostil je obžaloby rozsudkem z 23. června 1921, vycházející z předpokladu, že jim stpú-em byla ke splnění povinnosti té dána lhůta, která v době vynesení rozsudku ještě neuplynula.

K odvolání stpú-u změnil župan novohradské župy rozsudkem z 29. července 1922 výrok I. instance, uznal oba žal. vinnými zmíněným přestupkem a odsoudil je k peněžité pokutě každého 6000 K, pro případ nedobytnosti k trestu uzamčení na 75 dnů.

Stížnost do výroku toho podanou uznal nss bezdůvodnou, uváživ:

St-lé brání se pouze jedinou námitkou, že byli odsouzeni oba a to každý z nich samostatným trestem, což prý odporuje § 2 zák. č. 215/19, který, jak dovozují, jest základem pro provedení celé pozemkové reformy a pro všechny otázky s ní související, tedy též pro otázku soupisové povinnosti, a lze prý tedy užití nař. č. 61/20 jen potud, pokud odpovídá zásadě vyslovené v cit. § 2.

St-lé však přehlízejí, že cit. zák. č. 215/19 ve znění doplněném zákonem z 11. července 1919 č. 387 Sb. má stran soupisové povinnosti zvláštní ustanovení ve 2. odst. § 16, dle něhož může býti za účelem vyšetření zabraného majetku uložena majitelům povinnost ohlašovací, aniž rozeznává, zda majetek je ve výhradním vlastnictví jedné

osoby nebo ve vlastnictví týchž osob, a zda vlastníky jsou manželé čili nic, jak učinil v § 2. řešícím otázku jinou, totiž který majetek pokládati je za zabraný.

Z toho je patrné, že zákon v těchto dvou různých otázkách neuznal téhož stanoviska stran osob, o jejichž nemovitý majetek jde, a řešil otázky ty způsobem různým. Kdežto pro zodpovědní otázky první, zda pozemkový majetek podléhá záboru, rozeznává, zda jde o majetek jednoho vlastníka, či více týchž spoluvlastníků, stanoviv při tom opět zásadu, že nerozvedené manžele není pokládati se stanoviska této otázky za spoluvlastníky, nýbrž za jednu osobu, připustil všeobecně v § 16, aby ohlašovací povinnost uložena byla majitelům, aniž rozeznává způsobem právě zmíněným, z čehož důvodně je souditi, že měl na mysli osoby nalézající se k zabranému majetku vůbec v poměru vlastnickém, ať jako výhradní vlastníky, ať jako spoluvlastníky, a v tomto případě opět bez ohledu na to, jde-li o manžele čili nic.

Jestliže tedy vláda, používajíc zmocnění daného jí §em 20 zák. č. 215/19 při provedení speciálního § 16 téhož zák., postihla onou povinností nařízením z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. nejen vlastníka, nýbrž i spoluvlastníky, a tyto opět bez ohledu na to, jsou-li nerozvedení manželé, nelze spatřovati v tom odporu se zákonem, když právě, jak dovozeno, zásada vyslovená v § 2 cit. zák. se týká otázky naprosto jiné.

Nss nepřiznal důvodnost ani další námitce, při ústním veřejném líčení bližší provedené, jíž st-čin zástupce snažil se dovoditi její beztrestnost z důvodu toho, že po rozumu § 1 in fine cit. nař. č. 61/20 soupisová povinnost nepostihuje ji, nýbrž pouze jejího manžela. jakožto jejího zákonného zástupce, neboť když i se zřetelem na ono ustanovení není pochybnosti o tom, že při osobách k právním činům nezpůsobitelných soupisová povinnost postihuje jejich zákonného zástupce, jehož činností se nahraňuje právě nedostatek jejich vlastní způsobilosti, nelze z doslovu předpisu toho dovozovati, že i v případě, že spoluvlastníky jsou nerozvedení manželé, zákon zamýšlel přesunouti povinnost tu, postihující jinak svéprávnou manželku jako spoluvlastnici zabraného statku, na jejího manžela jen proto, že jest ho v určitých právních relacích považovati za jejího zákonného zástupce.

Ale pak výroku žal. úřadu, který opřev se o § 1 cit. nař. uznal na ohlašovací povinnost obou st-lů jakožto nesporných spoluvlastníků nemovitého majetku, o něž jde, a odsoudil je oba samostatně pro nešetření povinnosti té, nelze proto ještě právem vytýkati nezákonnost a bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou, když nss k námitce zástupce st-lky teprve při veřejném ústním líčení přednesené a vytýkající vadnost, záležející v tom, že st-lka nebyla ve správním řízení vyslechnuta, po rozumu §§ 18 a 14 svého zák. přihlédnouti nemohl, ježto námitka ta přesahuje stížné body provedené v písemné stížnosti.

Č. 3164.

Bytová péče: K výkladu zákona č. 225/1922.

(Nález ze dne 24. ledna 1924 č. 702).